

דיאלוג אשכנזי

איזון חוזר

להיכן נעלמה האמונה? לאחר ביקור בתערוכה "לחיות עם החלום" קשה שלא לעשות השוואות בין המסרים או הדיום. הפלאקטים תלויים זה אחר זה. עלייה — כזה נאמר הכל, "גידול מול מצור", "גאון לת הארץ", "מה יפה כי בני חורין אנתנו". מעבר לפשטנות הסיסמאות והרמיז הכלי יכול, קשה שלא להתרשם עמוקות, ובנעז נועים כנים, מעומק האמונה בצדקת דרכה של הציונות, בחינוכיותה של החברה היהודית המתהווה וכוחה של המדינה לתת לנו להיות שותפים בקביעת גורלה. במבט לאחור, מקור השבר האמיתי בשמאל הציוני הוא חקר ההגמוניה של הגוי, הוא, ורק הוא, קובע את עתידנו. אין מה לעשות אלא לקבל את הדין. של האוייב, הפעם. כי תהי ליכים בעולבים על המזהות הם צו היס טורי. כגולות בארצנו אנו דומים לכל קהר לת הסות של יהודים באשר הם: גורלנו יחזק ע"י אחרים. בתערוכת "לחיות עם החלום" עצרתו מול "איש השנה" של העולם הזה" 1951 — העולה המיליון למ דינת ישראל. רק במבט לאחור, ניתן להי עריך את גודל אוכדו הדרך וביטול הערך העצמי שחל בשמאל הציוני מאז.

***

המאבק עם הפלסטינאים, שהוא על כל פלסטיין, מוצא הפעם את ביטויו בצורה הי אכזרית והודונית ביותר בארץ צחיחה בעי לת איזון אקולוגי עדין — קרקע חרוכה. מאחורי המציתים כתובת אש, והיא הכתר בת שבע הקרי: אם לא לנו הארץ "השדודה" כולה, איי גם ליהודים לא תהיה אף לא נחלה אחת קטנה בה: המקאברי מכל: המי עלים על נס את סיסמת "הצומוד" מעלים על המוקד את הארמות עליהן טוענים בעי לות בלעדית.

במבט שני" בינואר 1988, נערים ער בים בגליל שרו את שירו של מחמוד דרי וויש, לילי חיפה, על הדרך למולדת סלולה כידי "נערים, וכל אחד ארון המתים שלו על כתפיו". האם העם הפלסטינאי כה כנה להיצמר לארמה שאין בה מקום לאף עץ, לאף שיה, לאף קו ריוק באוקף הנטוע או השמור ככשימבי בירי יהודים? האם ישנו רק מקום לקברים — וגם אלה, קברי נערים ערבים? הרי, עליהם הרוויש, את מתינו עלינו לקחת איתנו בלכתנו מכאן...

על הפער התהומי בין שירי מולדת, ושירי רו של הרוויש לא ניתן לגשרי על הפער התהומי בין "עוד רונם ועוד עז", והעלאת ארמות מולדת על המוקד, לא ניתן לרלגו: בונים מולדת, לא שורפים מולדת.

***

סחרהחילופין בין ישראל ובין פרייה"מ קורם עור וגידים: עבור פרות מבכירות כחולילבן העוסות את דרכן לרוסיה, בתי מורה נדרוש פרה אדומה.

***

ניגודי אינטרסים בינינו ובין הפלסטיני איים הם ללא מוצא. העמדות הוותרניות ביותר של השמאל הציוני מרוחקות שנות אור משאיפות הפלסטינאים וצורכיהם. אם "המתנה הציוני" יתרכז בנקודות והסדרים שעליהם לא נוכל לוותר, יתברר שיש קושי סגזום רחב למדי בין הימין והשמאל הציוני. אם נשכיל לרבר בקול אחד על הבלתייביל לחלוטין, לא רק חוסר עמידתנו יהיה איתן יותר, אלא גם לא נשלה ידיר ויריב. גם לא את עצמנו.

דני כהן מגילת האש

אחים: בימים אלה כיצעו גיבורינו צעד גדול בהגשמת האמנה הפלשתינאית. סילוק עקיבות התוקפנות הציונית הפך לעובדה — פארק הכרמל הושמד: מה לנו היחמור, האיל והנשר? מה לנו שמורות טבע, אנו נתמיד בסילוק סממנים ורים אלה מארצנו ונחזיר לה את הוד הקדומים הערבי. עוד תראו את ההי רים החשופים ורועי סלעי בראשית ועליהם עררי עיזים שחורות ותמורים. כי זו ארצנו מאז, ארץ הסלעים הפרוצים לרוח, והביצות. כך היתה וכך תחזור להיות.

עלינו על הדרך הנכונה, אחים. אחרי שמור רות הטבע יבוא תור גורדי השחקים. אותם נהרוס ונחזיר את הכבוד לחושה המסורתית. את מובילי המים ננתץ, ועוד תראו את האשה הערבית עם כד המים המסורתית על ראשה. הקומביין יפנה מקומו למחישת העץ האהובה והארץ תשקוט איזה ארבעים שנה.

כל זאת בזכותכם, לוחמים, ובזכות ידידינו המעטים מקרב היהודים, אלה שאהרו את מאר כקנו ותמכו בו באותם הימים השחורים.

הצבע השחור אחים, זה המכסה את מרומי הכרמל עתה, הוא שישלט בכיפה בכל מרחבי הארץ כולה. כשיבוא היום אכן נדע כי מי תתנו הושבה:

תחי פלסטיין השחורה!

עלים בליטוטל

מאסר עולם

מי זוכר מה היה התירוף, שבעטיו הושת עלינו קנס הנסיעות בסך 250 ש"ח? האם הוא צער בעד שש מאות וחמישים אלף הנופשים לצאת לחופשותיהם הקיץ? האם אנשי העסי קים, שבמילא מגלגלים חודה לאוצר את הוצי אותיהם ימנעו מנסיעות עסקים בעטיו? והאם המהמרים הכבדים, המקציבים לעצמם אלפי ועשרות אלפי דולרים לערב ימנעו בגללו לעבור את הגבול לקאזינו בהילטון טאבה? לא ולא. רק פועל עברי המטופל בילרים, שיכול היה במחיר מיוערי הנות מחופשה שתשכיה ממנו את צרותיו באחד מאיי יוון, בטורקיה, ביוגוסלביה או הונגריה, לא מסוגל לעשות זאת, בגלל התוספת של אלף או אלף המש מאות ש"ח שידרש לשלם עבור מש' החתו כמס נסיעות. עבורו — מס הנסיעות הוא הגדר שחוסמת בפניו את אפשרות היצי אה לנופש ומטילה עליו מאסר עולם.

ואיך יוכל לנופש בארץ, כשמחירי התיי רות בה גבוהים במידה כה מוגזמת, עד שכל

אזרחות טובה

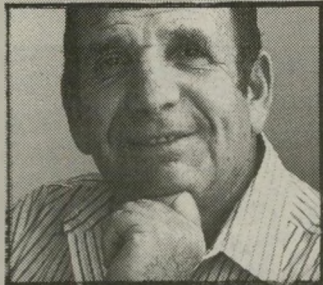
ההוא מתאזר לראשון והראשון פותח שוב בסיבוב. אבל בסופו של עניין התפשרו כולם על התיבה של הפנטזיאה עם החריץ הארוך. ההם ממילא בחייל ומתעלמים ממכתביהם. אז עכשיו נגמרו הבעיות. מבט שמאלה, אחד ימנה, הניירות בפנים, וגו בכיוון המעלית. אבל לא אני! אצלי אזרחות טובה היא מעל לכל. אז הגעתי להסכם עם המפרסמים: אני קונה הכל! אבל בתנאי מפורש — אחרי פתק אחד מפסיק הטיטור ותיבתי נשארתי ריקה!

עכשיו אני מסודר: מרפסתי סגורה באלומיניום, יש לי צלחת ללוויין ואנטנה לכל תחנות האיזר. מקבל אגרוסלס פעמיים בלילה. מדבר איטלקית שוטפת. רוקד פלמנקו עם מבט כעוס וסטפס כמו כושי מהרלם. מקבל הספקה מיותרת של חיתולים טריים, אויפר הולנדית צמודה, מומחה לעבודות מקרמה ומוסמך לניהול תיאטרון בובות. כל בוקר לחמנית חמות ליד הדלת, צהריים אצל "אברגילדה את מחמוד", ירקות במחירי השוק מעובדיה, את הדירה מנקה קיבוצניקית חרוצה, קניית את תכולת דיפלומט ישראלי יורד, שרברב אמין החליף את הצנרת שהיתה תקינה לחלוטין ויוצאי יחידה נבחרת סיידו את הקירות.

בהזדמנות זאת גם כמעט מכרתי את הדירה לקונה רציני! אבל נמנעתי. ראשית כי היא לא שלי! ושנית כפי שאמרתי, אצלי אזרחות טובה היא מעל לכל.

מחקר שבדק את שיטת הפרסום בתיבות הדואר גילה: רק 0.8% מהאוכלוסייה מעיין באמת בכתוב. 2.6% הופך את המודעה לכדור ומתרגל בעיטה לגובה. שאר (96.6%) התושבים מעבירים את הפתק בזריזות לשכן. מתברר כי כולם מכירים את הניירות הצבעוניים שרוח מיסטריות משאירה בתיבות. אם התעלמת היום, הנייר חוזר מחר. אם גם מחר לא קראת, הוא יגיע ממחרתיים, בעוד שבוע, בעוד חודש. אותו מכתב כל הזמן.

כששיטה זו היתה בחיתוליה, הביין ועד הבית את חומרת העניין והעמיד

זביקה ליפנין

סל ליד התיבות. הוא נעלם אחרי שבוע. את הבא כבר קשרו בשרשרת, אך גם הוא התאדה. אחרי זה היו עוד מספר ניסיונות עד שלכולם נמאס והתחילו האילתורים.

זה מעביר לזה, זה תוקע להוא,

חירי שנא לכאן לראשונה, נשבע שזו הפעם האחרונה. ואל תשלו את עצמכם, התרגילי הי פרסומי המבריק שערך גרעון פת לא ישנה מאומה כמפת התיירות בארץ. אלי פפושרו וחבר מלונאיו לא יתנו לשר את "ליטרת הכי שר". התרנגולת המטילה עבורם ביצי זהב תמשיך להטיל רק להם. והתיירים ימשיכו להתנכר לארץ שחופיה הוהובים הם היפים במרחב התיכון, אך מחירי תיירותה בלתי אפי שריים.

וכך, מה שנותר לו לפועל העברי הוא להמשיך ולחלום. אולם על מה? גם את תכנית הטלוויזיה האהובה עלי, בה לפחות יכול היה לצפות בקסם הוורר של ח"ל, מבלי לשה קנס נסיעות, — גם אותה החליט חיים יבין, שמוטב לעם בלעדית.

וזה מזכיר קצת את רוסיה, בימים שכל

חידה בפוליטיקה

- 2. ח"כ פרופ' אמנון רובינשטיין, במאמר על מדינת ישראל 1990.
3. חנן קריסטל בתחזית פוליטית לאחר הבחירות הבאות לכנסת.
4. העיתונאי שוררץ על גרמניה הווימארית בשנות השלושים.
5. אף תשובה לא נכונה.
6. כל התשובות נכונות. (1-3) נכונות לבטח לעתיד.
7. כל התשובות נכונות. (1-3) תהיינה אולי נכונות לגבי העתיד. בין הפותרים נכונה עד סוף. 'הימים הנוראים' ו'גורלו הפרסים הב' אים:
● הקטע ממגילת העצמאות הנסוב על חוקה (במסגרת מוזהבת).
● עצמותיו האמיתיות של חוק זכויות האזרח הראשון שנוסח במדינת ישראל.
● להיט המדע'הבריוני-הפוליטי של הסופר והמחזאי האוסטרי ב.וה. 'אלטנוילאנד'.

לפניכם קטע ממאמר. עליכם לזהות את כותבו ואת המדינה עליה מדובר.
'הקמת ממשלות קואליציוניות אינה אלא חלוקה בהתאם לפי מ'פ תח היחסי לפיו מקימים את הדיוטה העליונה של המבנה המדיני שם מתקבלות החלטות העקרוניות. מושגי ממשלה ואופוזיציה התערבבו כך, שכל מפלגה מן המשתתפות בקואליציה התנגדה לכל מפלגה אחת היושבת איתה בקבינט. פעם היא מתנגדת לממשלה לה היא שותפה, יש והיא מותחת ביקורת על חבריה המשמשים כמיניסטרים. הממשל ע"י קואליציה מתפורר והולך, החברה נמצאת על סף מלח' מת'אחים שאינה פורצת בפועל רק משום שמערכת מסוככת של סוכי נויית ממשלתיות נותנות למאבק הפנימי צורה של החלטות פוליטיות וליגאליות.

התשובה הנכונה:

1. ח"כ פרופ' שבה וייס, במאמר על מדינת ישראל 1989.